

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 122/2013-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. B. H., N., zastúpeného advokátkou Mgr. E. S., N., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa „*čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 7 ods. 5, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 1 až 4, čl. 20 ods. 1, 4 a 5, čl. 46, čl. 47 ods. 2 a 3 čl. 48 ods. 2, čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd*“ postupom Krajského súdu v Nitre a jeho rozhodnutím z 29. novembra 2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 155/2011, 9 Co/156/2011, 9 Co/333/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. B. H. **o d m i e t a** pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6., 7. a 13. februára 2013 doručená sťažnosť Ing. B. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa „*čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 7 ods. 5, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 1 až 4, čl. 20 ods. 1, 4 a 5, čl. 46, čl. 47 ods. 2 a 3 čl. 48 ods. 2,*

čl. 152 ods. 4“ Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa „čl. 6 a čl. 13“ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) a jeho rozhodnutím z 29. novembra 2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 155/2011, 9 Co/156/2011, 9 Co/333/2012.

Sťažovateľ v sťažnosti podrobne opisuje priebeh konania o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam vedeného Okresným súdom Komárno (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 6 C/132/1999, v ktorom vystupoval ako žalovaný, vytýka mu viaceré procesné pochybenia a porušenia Občianskeho súdneho poriadku a v závere tvrdí, že aj krajský súd tým, že sa po jeho odvolaní stotožnil s rozhodnutím okresného súdu bez odpovede na jeho námietky uvedené v odvolaní, porušil jeho označené práva podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu, a preto považuje jeho rozhodnutie za svojvoľné a nezákonné.

Sťažovateľ sa v petite sťažnosti doručenej 13. februára 2013, ktorou doplnil svoje predchádzajúce podania, domáha, aby ústavný súd zrušil rozsudok krajského súdu, vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že je „*povinný konať bez zbytočných prieťahov, zabezpečiť dôkazy potrebné pre rozhodnutie a vec čo najrýchlejšie prejednať a rozhodnúť*“, a žiada aj priznanie finančného zadosťučinenia v sume 65 000 € (po 5 000 € za každé konštatované porušené základné právo) a náhradu trov konania v konaní pred ústavným súdom.

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 114/2010).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

V sťažnosti sťažovateľ výslovne uviedol, aby ústavný súd „*rozhodnutie o prípustnosti sťažnosti odložil na dobu, kedy bude známy výsledok konania o dovolaní, ktoré inicioval*“.

Podľa názoru ústavného súdu má právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa najprv a predovšetkým najvyšší súd ako súd dovolací, pretože sťažovateľ svoje námietky uplatnil okrem v sťažnosti podanej ústavnému súdu aj na najvyššom súde a v čase rozhodovania ústavného súdu nebolo dovolacie konanie ešte skončené (k podobným záverom už ústavný súd dospel vo veciach napr. m. m. III. ÚS 26/09, III. ÚS 109/2010, III. ÚS 114/2010, III. ÚS 199/2010, III. ÚS 462/2011).

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol (obdobne III. ÚS 20/2012).

Ústavný súd nad rámec ešte konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu namietanému právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. marca 2013